

Zvedavo som si ich prezerala. Boli fakt pekné. Ako som si ich prezerala, na chvíľku som zabudla na trému. Vtom sa dvere pootvorili a z triedy sa ozval učkin hlas.

„Dorotka, tak vojdeš už konečne? Psy sú už dosť nervózne.“

„Čože?“ pomyslela som si. „Aké psy?“ Potom som sa však zhlboka nadýchla a vošla som do triedy.

Z Dorotkinho denníka

Kým som blúdila po škole, napadlo mi, že ujdem. Ke sa vrátim domov a presvedčím rodičov, aby sme sa vrátili späť do môjho rodného mesta. Cyro by bol určite na mojej strane. Lenže oco do nás odmalíčka hustí, že sa nesmie me len tak vzdávať. A že čím väčšiu prehárku zdoláme, tým viac šťastia, radosti a naplnenia narájeme. Predstava novej školy nenaplnjala žiadny môj sen.

*Ale pociť, že sa vradím pri
sakej hĺpkosti, ako je
hľadanie triedy, ma donútil
mosť sa po škole ako Suláčka.*

Srdce mi búchalo ako divé. Čakala som, že v triede budú lavice v troch radoch. A že v každej lavici budú sedieť dvaja žiaci a že na mňa budú zívať. Lenže táto trieda bola iná.

Lavice boli odsunuté pri stenách, deti sedeli na zemi na koberci a každé, prisahám, že každé, malo pri sebe nejaké zviera. Učiteľka sedela pri nich a vedľa nej ležal krásny veľký pes.

„Pod' ďalej,“ pobádala ma učiteľka. „Deti, toto ja naša nová kamarátka Dorotka. Ako vidíte, výpravu absolvovala na jednotku. Našla nás úplne sama! Dorotka, sadni si, kam chceš.“

Cítila som sa ako mimozemšťan. Od prekvapenia som aj zabudla pozdraviť. To by mi mama dala, keby sa to dozvedela! Rýchlo som prešla cez triedu a sadla si na prázdny vankúš vedľa dievčaťa so škrečkom.

Vševědnica všímavá

Ako vyplýva z pomenovania, Vševědnica všetko vie. Pamätá si, kto kedy chýbal, kto dostal poznámku, kto jedol potajomky počas hodiny desiatu, aké mala pani učiteľka vo štvrtok topánky, aj koľko mala prsteňov a na ktorých prstoch.

Čo sa týka učenia, tam sa jej pamäť zásadne zhoršuje. Pri odpovediach pred tabuľou býva nesvoja a je to jediná chvíľa, kedy zarazene mlčí.

Učiteľom aj spolužiakom býva niekedy veľmi osožná, a to vtedy, keď si nevedia spomenúť na nejaký detail alebo udalosť, ktorá sa však nesmie týkať učiva. Vševědnica si na danú vec dokáže spomenúť tak podrobne, akoby ju mala v hlave nafilmovanú.

Vedľa CHLAPCA! Len čo som si pomyslela na to, že by som si mala vedľa neho sadnúť, cítila som, ako mi sčerveneli líca. Do lavice s chlapcom nikdy! Postavila som sa vedľa dverí a čakala, čo bude.

Zazvonilo. Do triedy vošla naša učiteľka. A hneď postrehla, že čosi nie je v poriadku. Odzdravila mne aj celej triede, kratučko na mňa pozrela a potom bez mihnutia oka poslala chlapca z prvej lavice pri stole k chalanovi v okuliaroch a mne ponúkla jeho miesto. Našťastie sedel s dievčaťom, a tak som zrazu mala spolusediacu.

„Dorotka, budeš chvíľku sedieť tu pri mne. Aby som si ťa mohla lepšie všímať, kým si na seba zvykneme. Dobre?“

Nadšene som prikývla. Lebo ak by som musela sedieť pri chlapcovi, asi by som začala nútiť rodičov, aby sme sa presťahovali. Do iného mesta. Alebo možno aj na koniec zemegule. Tak či tak, ešte stále som sa necítila uvoľnene. Všetci mi pripadali cudzí. Veď som dokonca nevedela ani meno mojej susedky!

„Mali by ste sa zoznámiť,“ ozvala sa učiteľka. Vyzeralo to, akoby mi čítala myšlienky. „Betka, toto je Dorotka. Dorotka, toto je Betka. Betka je veľmi tichá a pracovitá. Určite ti rada pomôže, keď budeš potrebovať.“

Všimla som si, že sa Betka začervenala. Lenže asi aj ja, lebo učka vzápätí poznamenala: „Viete, že sa na seba podobáte? Ste ako dve ružičky.“

Povedala to však tak milo, že mi ani nenapadlo ofučať sa.

Z Dorotkinho denníka

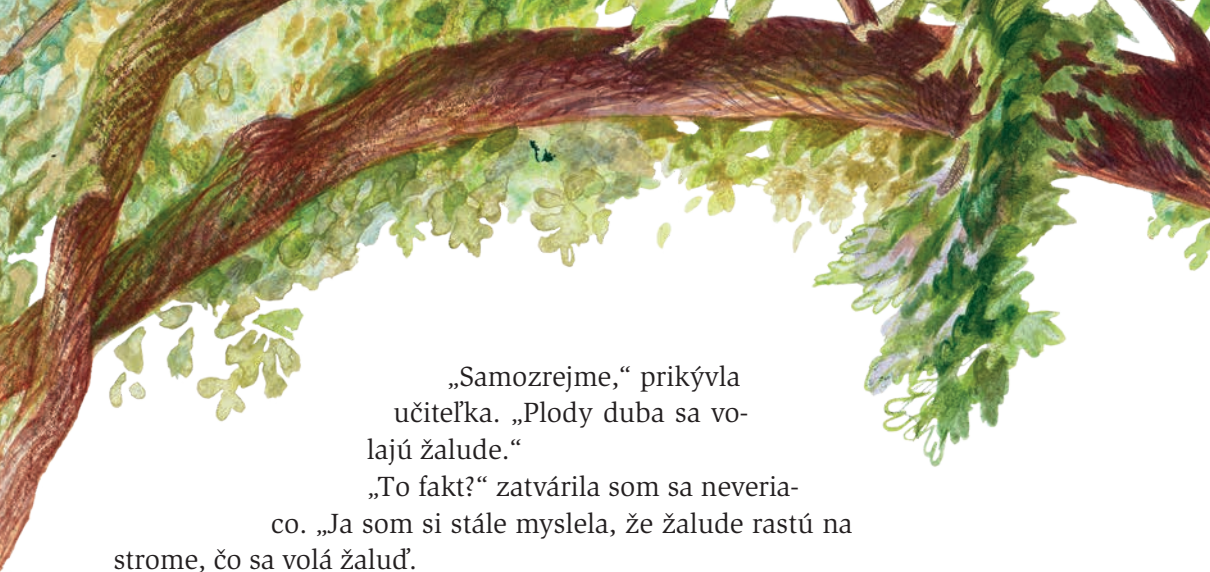
Stále sa cítim cudzo. A ešte aj tá vec s Miškou a pyžamkom. Akoby nestačilo, že sme sa úplne nové, ešte sa všetkým

staviame aj o divadlo. Nechcem tu
byť. Chcem byť v starej škole.
Aj keď... vyučovanie so
nvieratami bolo niečo iné. Nové.
A skvelé!

Betka bola fakt tichá. Počas celého dňa so mnou neprehovorila ani slovko. Keď som sa jej opýtala, ako sa má, pokrčila plecami. A keď som jej pri písaní nechtiac drgla do lakťa a ospravedlnila sa jej, nepovedala, že sa nič nestalo. Iba sa trochu odsunula. Začala som sa cítiť nepríjemne.

„Samozrejme,“ prikývla učiteľka. „Plody duba sa volajú žalude.“

„To fakt?“ zatvárila som sa neveriacco. „Ja som si stále myslela, že žalude rastú na strome, čo sa volá žalud’.

„A ja som si zas myslela,“ pridala sa Sofia, „že žalude sú len na kartách. A že sa im tak iba hovorí. Že žalude.“

Učiteľka sa rozosmiala. Jej smiech však neznel, akože sa smeje nám, a tak som sa usmiala aj ja.

„Och, vy moje mudrulantky. Ak budeme mať šťastie a divé svinky nám niečo nechali, možno nejaký ten žalud’ nájdeme.“

„Divé svinky?“ zhíkla Sofia a zastala. „Ja tam nejdem. Tam, kde sú divé svine, ma nikto nedostane.“

„Pani učiteľka, našli sme ten dub!“ pribehla Maťa s nadšeným krikom.

„Našli sme dub!“ kričali ako ozvena ďalší spolužiaci. Ich nadšenie bolo poriadne nákazlivé. Neodolala som a spolu s nimi som sa rozbehla k stromu. Učiteľka za nami kráčala svojím tempom a len sa usmievala.

„Pani učiteľka, toto musí byť ten dub!“ vykrikoval Lojzko a poskakoval pritom ako capko. „Aha, tam hore je diera. Tam určite bývala tá veverička!“ Prstom ukazoval niekam hore do koruny, ale ja som tam žiadnu dieru nevidela.

„Ste úplne vedľa!“ zasmiala sa učiteľka. „Ale nič to. Pomôžem vám.

Hľadajte veľký strom s takýmito listami.“ Siahla do vrečka a vybrala list, ktorý mal tvar ako... Ako čipka na kroji. Spolužiaci neváhali a hneď sa rozprfchli na všetky strany.

prišiel deň odchodu, od nadšenia som vôbec nemohla spať. Ako na potvoru, čas sa vliekol tak pomaly, až som mala pocit, že sa zastavil celý vesmír. Veľmi som si želala mať hodinky, ktorých ručičky by posúvali celý čas. Teraz by som ich istotne využila. Večer by som ich prekrútila na šiestu ráno a nemusela by som celú noc tráviť v posteli.

Nový deň sa začal rušne. Najprv raňajky, ktoré som zhltna bez toho, aby som vedela, čo jem. Pri autobuse trma-vrma. Mame som dala pusku, ujoini šoférovi môj veľký batoh, zamávala som a netrpezlivo som si našla miesto na sedenie. Pri okne. Kým však nastúpili aj ostatní, trvalo to strašne dlho! A tak som sledovala, čo sa deje vonku.

Jarko plakal a nechcel sa odtrhnúť od mamy. Lukáš sa hrabal v batohu a po chvíli odtiaľ vydoloval buchtu. Sáru prišiel odprevadiť jej jazvečík Dodo, lúčila sa s ním aj s rodičmi. Samozrejme, keď si Doda všimli spolužiaci, vrhli sa všetci k nemu. Aj ja som vybehla z autobusu, lebo Dodo je zlatičko, rýchlo som ho poškrabkala a vrátila sa na svoje miesto. Keď šofér konečne naštartoval a zavrel dvere, od vzrušenia som zabudla dýchať.

Autobus sa rozbehol a ja som cítila, že to bude jedno veľké dobrodružstvo.

A veru aj bolo.

Prvé, čo učky v autobuse urobili, bolo, že pozbierali všetkým mobily.

Teda tým, čo ich mali pri sebe. Spolužiaci frflali, ale učky sľúbili, že ich cestou domov všetkým vrátia.

Len čo sme vyšli z mesta, autobus začal čudne chrčať.

„Chrapčí ako môj dedko,“ smial sa Jožko, ale smiech ho prešiel v momente, keď niekto zozadu zakričal: „Strašne to tu dymí. Asi horí!“

V autobuse nastala mela. Učka Zuzka vyskočila a utekala sa pozrieť, čo sa deje. Vzadu čosi naozaj dymilo. Ujo šofér bleskurýchlo zastavil autobus na krajnici a druhá učka, myslím, že sa volá Lenka, nás začala vyháňať von. Nedovolila nám ani vziať si batôžky s občerstvením. Ujo šofér pobehoval po autobuse, potom okolo autobusu, vzadu čosi otvoril a vyvalilo sa odtiaľ toľko dymu, že ho na chvíľu nebolo vôbec vidieť.

„Tak sme došli,“ poznamenal nahnevane.

„Pani učiteľka, čo budeme robiť?“ dobiedzala do učky Zuzky Vševednica.

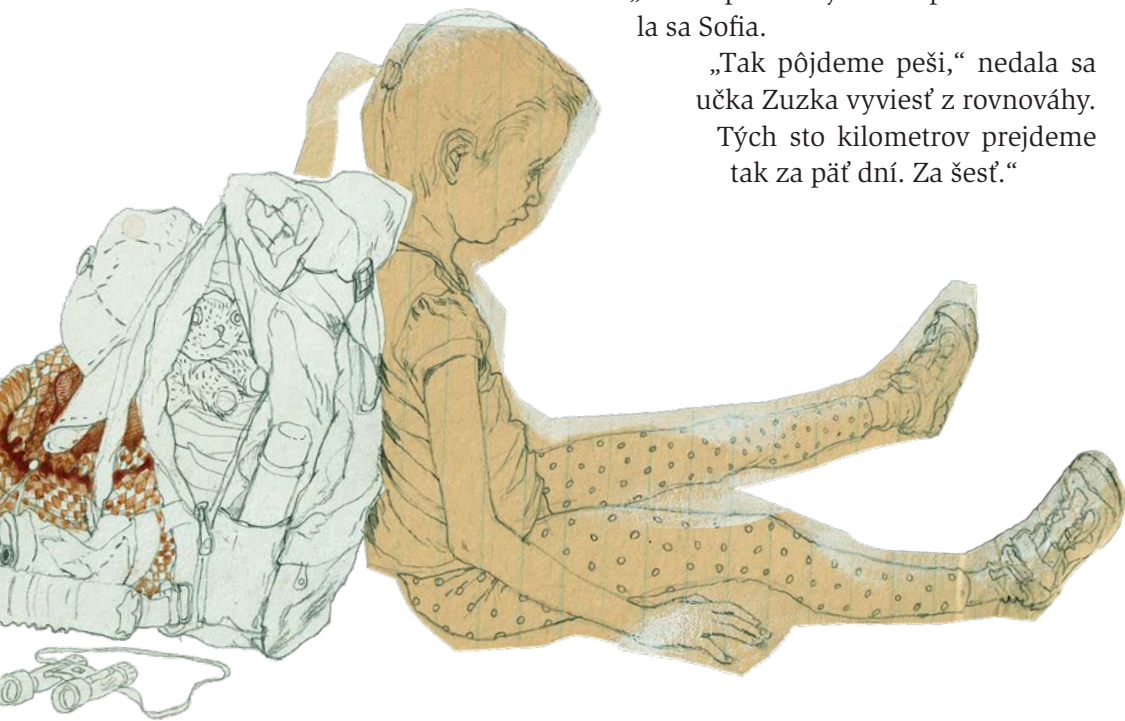
„Asi budeme musieť stopovať,“ odvetila učka pokojne.

„Stopovať?“ vyvalili sme na ňu oči.

„Ale stopovanie je nebezpečné!“ ozvala sa Sofia.

„Tak pôjdeme peši,“ nedala sa učka Zuzka vyvieť z rovnováhy.

Tých sto kilometrov prejdeme tak za päť dní. Za šesť.“

„Ale ako ste to? Veď tá ruka sa objavovala v okne!“ ozvalo sa odkiaľsi.

„Ak sa nenahneváte, to tajomstvo si nechám pre seba. Bude to, ako keď kúzelník neprezradí svoj trik.“

„A čo ten strašidelný príbeh?“ vykrikol Jožko.

„Nuž...“ zamyslela sa učka. „Strašidelný príbeh si vymyslíte na domácu úlohu samy. Môže byť veľmi, preveľmi strašidelný. Sama som zvedavá, čo vymyslíte.“

„Pani učiteľka, vy ste nás dobehli,“ poznamenala Betka.

„Dobehla,“ prikývla učka a šibalsky žmurkla. „Lebo zážitky, to je niečo na nezaplatenie. A ja som chcela, aby ste na našu školu v prírode nikdy nezabudli.“

„Ja sa hnevám,“ chmúril sa Jarko.

„Aj na to som myslela. Takže vás všetkých prosím o prepáčenie a ako ospravedlnenie vás ešte pred tým, ako prídeme domov, pozývam na zmrzlinu. Beriete?“

„Jasné!!!!“ zaburácal autobus.

A kým sme na tú zmrzku došli, ja som už v hlave snovala nápad na príbeh o čarodejnej bielej ruke. Samozrejme, strašidelnej. Lebo toto bola najlepšia škola v prírode, akú som kedy zažila.

Z Dorotkinho denníka

Milý denníček. Toto píšem už doma. Isto
verím, že v škole v prírode sa nedalo.
Nebol čas. Musím Ti však povedať, že kým
nová škola, učka Lurka a vlastne všetko okolo
sú... PERFECTNÉ. Ani som netušila, že sa pri učení
dá aj takto zabávať. Mysím, že mi bude
normálne ľúto, keď príde prázdniny.
Nasťastie, že si ešte ďaleko. Akurát neverím,
ako prežijem nasledujúce dva dlhé víkendové
dni. Od piatka od šestnásťj do pondelka
do zmej. Koľko je to vlastne hodín?
A koľko minút? A koľko sekúnd???

Ubláznim sa. Tá matematika je o záj
všade. Taká čuu. Idem sa vypočítať.